

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: یوخن میچکا
فرستنده: عثمان حیدری
۱۵ دسمبر ۲۰۱۹

جنگ آب

اسرائیل در مناطق اشغالی به طور سیستماتیک مردم فلسطین را از دسترسی به آب آشامیدنی محروم می‌کند. مستنداتی به حجم ۱۰۰۰ صفحه در آغاز سال آینده روشن خواهد کرد که دولت اسرائیل در طول اشغالگری به طور سیستماتیک تنها در سال ۲۰۱۹ دست به چه اقداماتی زده تا رژیم آپارتاید یهودی را تحقق بخشد، که فلسطین را به خود ملحق می‌سازد، زیر سلطه خود قرار می‌دهد و مردم عرب‌تبار آن را سرکوب کرده، مورد بدرفتاری قرار داده، از سرزمین خود بیرون رانده و به قتل می‌رساند

اسرائیل در مناطق اشغالی به طور سیستماتیک مردم فلسطین را از دسترسی به آب آشامیدنی محروم می‌کند

اصلاً هیچ پاکسازی نژادی وجود ندارد و اسرائیل تنها دموکراسی در خاورمیانه است. رسانه‌ها و سیاستمداران غربی خیلی سریع و ساده تصویر خوش‌منظر و دلپذیری از اسرائیل نقش می‌کنند ولی وقتی مأموران غیرنظامی اسرائیلی عամدانه در پناه و حمایت سربازان اسرائیلی لوله‌های آبی را که با زحمت در غرب رود اردن تعبیه شده اند تخریب می‌کنند، آن‌را چه باید نامید؟ آیا این دموکراسی است؟ با روشنی کامل به نظر می‌رسد که باید مردم فلسطین به طور سیستماتیک از روستاهای خود رانده شوند که در نتیجه مناطق وسیعی خالی از سکنه فلسطینی خواهد شد. در ضمن

جالب است که احتمالاً غرامت این سیاست ویران‌کننده و غیرانسانی را باید اتحادیه اروپائی بپردازد که مجبور است بقای مردم فلسطین را با مالیات مردم کشورهای خود تضمین کند.

روز ۱۷ مه ۲۰۱۹ نمایندگان مجلس المان با اکثریت کامل، تنها جنبش بین‌المللی حقوق بشر که دفاع از حقوق بشر در اسرائیل و مناطق تحت اشغال اسرائیل را وظیفه خود قرار داده، یعنی BDS (جنبش بایکوت، عدم سرمایه‌گذاری و تحریم اسرائیل) را «ضدسامی» معرفی کردند. این اقدام باعث شد که دفاع از حقوق مردم فلسطین و مردم عرب‌تبار اسرائیل در المان سخت‌تر شود.

روز ۲۲ فبروری ۲۰۱۹ روزنامه اسرائیلی «هاآرتص» پرسید چرا اسرائیل علاقه ندارد که مردم فلسطین با آب لوله‌کشی شده تأمین شوند.

«۶ ماه تمام روستانشینان فلسطینی که در بخش غربی رود اردن، که اسرائیل آنجا را منطقه ممنوعه نظامی و میدان تیر اعلام کرده زندگی می‌کردند شاهد بودند که رؤیای آنان برای تأمین آب آشامیدنی لوله‌کشی شده به حقیقت می‌پیوندد. چیزی نگذشت و مدیریت شهری این رؤیا را به پایان رساند.

رؤیائی که به شکل لوله‌هایی به قطر دو اینچ در حال شکل گرفتن بود، آنقدر زیبا بود که نمی‌توانست حقیقت داشته باشد. تقریباً ۶ ماه ۱۲ روستای فلسطینی در نواحی غرب اردن در کوه‌های جنوب الخلیل (حبرون) از آب لوله‌کشی شده پاکیزه منتفع شدند. روز ۱۳ فبروری مأموران مدیریت شهری در پناه سربازان و پولیس مرزی و چند بولدوزر وارد منطقه شده و به این رؤیا پایان بخشیدند.

مأموران لوله‌ها را از زیر خاک بیرون کشیدند و با اره آن‌ها را بردند و فوران آب را نظاره کردند. ۳۵۰ مترمکعب آب به هدر رفت. این شبکه ۲۰ کیلومتری به وسیله مدیریت شهری نابود شد و بقیه آن و بر روی هم ۶ کیلومتر لوله ضبط گردید. لوله‌ها بار ۴ کامیون زباله‌کشی که نام محله حومه تل‌آویو، «رمت‌گن» روی آن‌ها نوشته شده بود، گردید.»^۱

تخریب شش ساعت و سی دقیقه به طول انجامید. تأسیس شبکه آبیاری ۶ ماه زمان برد. از این طریق کاملاً روشن شد که:

مردم فلسطین زیر سلطه رژیم اسرائیل از حق داشتن آب آشامیدنی محرومند.^۲ در حالی‌که مردم منطقه روستائی «مسافر یطا» (Masafer Yatta) می‌توانند به سابقه تاریخی استناد کنند که مدت‌ها قبل از تأسیس کشور اسرائیل وجود داشته است.

آن‌ها از صدها سال پیش دارای آب انبارها و سیستم تأمین آب شرب بودند ولی در سال ۱۹۹۹ آب‌انبارها به وسیله ارتش اسرائیل ویران شد و مردم بومی از محل رانده شدند. این منطقه به میدان تیر و مانور ارتش اسرائیل تبدیل شد در حالی‌که مردم بومی مدت‌ها قبل از این‌که اسرائیل نوار غربی رود اردن را اشغال کند در آنجا زندگی می‌کردند.

بنا بر مقاله نامبرده هر چند عالی‌ترین دادگاه اسرائیل بازگشت بخشی از مردم بومی را مجاز اعلام کرد، لکن هم‌زمان با آن احیای زیرساخت‌های منطقه را ممنوع ساخت.

«کوشش‌های متعدد برای مصالحه با شکست روبه‌رو شد، زیرا دولت خواستار این بود که مردم روستاهای خود را ترک کرده و در شهر «یطا» در نوار غربی زندگی کنند و تنها برای چند روز در سال برای کار در مزارع خود و استفاده از چراگاه‌ها برای دام‌های خود به منطقه بازگردند.

ولی مردم بومی کماکان در خانه‌های خود ماندند و خطر حملات ارتش و ویران شدن خانه و آشیانه خود، از جمله تأسیسات عمومی مثل مدرسه و مطب پزشکی و حتا آبریزگاه‌ها را به جان خریدند. آن‌ها برای این‌که به شیوه روستائی زندگی ادامه دهند از خیلی چیزها گذشتند، ولی از آب نمی‌شد صرف‌نظر کرد.

«نضال یونس» رئیس شورای شهر «مسافر پطا» می‌گوید فصل باران در سال‌های اخیر به طور وضوح کوتاه‌تر شده و به فقط ۴۵ روز در سال محدود گردیده است. در گذشته ما آب‌انبارها را فوراً با آب باران پر نمی‌کردیم، به طوری‌که می‌توانستیم از آن برای شستن و تمیز کردن استفاده کنیم. از آنجا که حجم باران کاهش یافته است مردم فوراً دست به ذخیره آب زدند. ولی بعد معلوم شد که آب کثیف به انسان و دام لطمه وارد می‌کند.^۳

از آنجا که به جمعیت افزوده شد و حجم باران کاهش یافت، مردم مجبور شدند از تراکتور استفاده کنند و برای حمل ۴ مترمکعب آب از جاده‌های خاکی و خراب عبور کنند، زیرا جاده‌سازی نیز از طرف اسرائیل ممنوع اعلام شده است. از این‌رو آب به پر ارزش‌ترین چیزی تبدیل گردیده که یک خانواده داراست. به همین دلیل مردم برای حمل و نقل آب دست به خطرناک‌ترین اقدامات می‌زنند که به ایجاد سوانحی با تراکتور می‌انجامد و از آنجا که آب منتقل شده کفاف نمی‌کند باید مضاف بر آن آب خریداری شود که به نوبه خود بدهی خانواده‌ها را بیش‌تر می‌کند.

«در سال ۲۰۱۷ مدیریت شهری و ارتش اسرائیل جاده‌هایی را که قبلاً شورای شهر به سوی روستاها گسترش داده و مجدداً بازسازی کرده بود، مسدود و ویران کرد. این جاده‌ها به ویژه برای تسهیل انتقال آب ولی همین‌طور برای تسهیل ارتباط بین روستاها ساخته شده بود.

گروه دست راستی «نجاویم» جنایت بزرگ مدرن‌سازی جاده‌ها را «افشاء» کرد و مدیریت شهری و ارتش را زیر فشار گذارد، آن‌ها را تخریب کند. یونس می‌گفت: «رنج و غم مردم بومی افزایش یافت. ما از خود می‌پرسیدیم که چگونه می‌توان معضل آب را حل کرد.»

راحتی که زیاد هم تعجب‌آور نبود احداث شبکه لوله‌کشی بود، که از لوله اصلی در روستای «التوانی» منشعب می‌شد و از درون اراضی خصوصی روستاهای دیگر می‌گذشت. یونس می‌گوید: «تحقیق کردم که آیا برای تعبیه لوله آب که از درون اراضی خصوصی می‌گذرد مانعی وجود دارد، ولی چیزی نیافتیم.»^۴

از آنجا که کار غیرقانونی نبود، دواطلبان بدون استفاده از ماشین‌های سنگین، اغلب شبانه به نصب لوله‌ها مشغول شدند. هنگامی‌که اولین قطرات آب جاری شد، مردم از شعف به رقص و شادی پرداختند. مقاله نامبرده می‌نویسد که مردم چقدر خوشبخت بودند که سرانجام از آب تمیز و زلال به جای آب گل‌آلود آب‌انبارها استفاده می‌کنند.

«لوله‌های آب و قطعات اتصال و همین‌طور کنتور آب با کمک‌های اتحادیه اروپائی به قیمت ۱۰۰ هزار یورو خریداری شد. اکنون به جای ۴۰ شِکِل (۱۰ یورو) به ازای یک مترمکعب آب که با تانکر حمل می‌شد مردم محل تنها ۶ شِکِل (۱،۵۰ یورو) بابت یک مترمکعب آب می‌پرداختند. آن‌ها دیگر نه تنها پول پس‌انداز می‌کردند، بلکه از وقت ارزشمند بیش‌تری برخوردار شده بودند.

شبکه لوله‌کشی آب می‌توانست برای مالیات دهندگان اروپائی نیز به صرفه باشد. از سال ۲۰۱۱ یک پروژه اروپائی اجراء می‌شود که سالیانه با ۱۲۰ هزار یورو مخارج خرید و حمل‌ونقل آب آشامیدنی مردم (و نه دام‌ها) را در طول سهماء تابستان تأمین می‌کند که به مردم این منطقه کمک می‌کند در خانه‌های خود بمانند.»^۵

در نتیجه اتحادیه اروپائی پول آب نوشیدنی ۱۵۰۰ تا ۲۰۰۰ نفر را می‌پردازد. با این کمک این جامعه کوچک توانست بقاء یابد ولی آن‌ها مجبورند برای ۴۰ هزار دام نیز آب پیدا کنند، زیرا اساس معیشت آن‌ها از بین می‌رود و در نتیجه آن‌ها برای ادامه حیات محتاج خیرات و مبرات خواهند بود.

اکنون پس از این‌که دستگاه مدیریت شهری اسرائیل سیستم لوله‌کشی را در این منطقه ویران کرده، اتحادیه اروپائی مجبور خواهد بود با پول مالیات‌ها مجدداً وارد صحنه شود تا مردم این منطقه بتوانند به حیات خود ادامه دهند.

دستگاه مدیریت شهری به نوبه خود اعلام کرد که این منطقه یک محدوده ممنوعه نظامی است. لوله‌کشی‌ها بدون مجوز تعبیه شده، با این‌که همان‌طور که گفته شد هیچ قانونی در این زمینه موجود نیست که کسی مجاز نیست در زمین خصوصی لوله نصب کند.

«اسماعیل بهی» باید وقتی که در سال گذشته لوله‌کشی شد، ناراحت می‌شد. او و برادرانش که در «یطا» زندگی می‌کنند و صاحب یک شرکت حمل‌ونقل آب اند، تا آن لحظه تأمین کننده عمده آب در «مسافر یطا» و روستاهای اطراف آن بودند. از طریق یک سیستم کوپنی که با کمک‌های اروپائی خریداری شده بود، آن‌ها در برابر هر محموله ۲۰ مترمکعبی آب، ۸۰۰ شل (معادل ۲۰۰ یورو) دریافت می‌کردند. با این‌حال یونس می‌گوید اگر کار او زاید و بی‌مورد می‌شد، حتماً سبب خوشحالی او بود.

اسماعیل می‌گوید: «جاده‌هایی که به روستاهای «مسافر یطا» ختم می‌شوند صعب العبور و خطرناکند، به ویژه پس از آن‌که ارتش آن‌ها را مسدود کرد. هر سفر چند کیلومتری بیش از سه ساعت‌ونیم طول می‌کشد. یک بار من با تانکر واژگون شدم. بار دیگر ارتش کامیون برادرم را ضبط کرد و ادعا کرد که آنجا یک منطقه ممنوعه نظامی است. آن‌ها پس از سه هفته کامیون را در برابر ۵۰۰۰ شل آزاد کردند. البته ما دایم با مخارج اضافه دیگری (خرید لاستیک و تعمیرات کامیون) نیز روبه‌رو بودیم.»

نضال یونس تعریف می‌کرد که شورا قراردادی با یک شرکت دیگر حمل و نقل آب امضاء کرده بود تا تقاضای مردم را تأمین کند ولی این شرکت پس از سه هفته کار خود را قطع کرد، چون نمی‌خواست خودروهای خود را در این جاده‌های خطرناک به کار گیرد.^۶

هنگامی‌که سربازان و کارگران مشغول ویران کردن لوله‌ها بودند او و دیگران سعی کردند با آن‌ها بحث کنند ولی دستگیر شدند. در حالی‌که دو تیم در حال خراب کردن شبکه آبرسانی بود، جاده‌ای که به روستای شعب البطوم منتهی می‌شد کاملاً ویران گشت به طوری که در آن لحظه معلوم نبود چگونه می‌توان در آینده به آنجا آب رساند و یا مردم بومی آنجا چگونه می‌توانند به دهکده خود وارد و یا از آن خارج شوند.

«یونس وقتی فردی به نام «مارکو» را در تیم تخریب دید شوکه شد. او گفت «من او را از دوران کودکی در دهه ۸۰ به یاد می‌آورم که در نقش بازرس مدیریت شهری به کار اشتغال داشت. در سال ۱۹۸۵ او دو بار (یک بار در ماه رمضان و یک بار در عید فطر) مأمور ناظر تخریب منازل در روستای ما «جینبه» بود.

همه او را در روستاهای منطقه بخوبی می‌شناختند، زیرا در کلیه تخریب‌ها شرکت داشت. نام مارکو مترادف با یک روح شرور بود. والدین ما که دیده بودند او چگونه منازل را ویران می‌کند، اکنون دیگر در قید حیات نیستند. او ناپدید شده بود و اکنون مجدداً سروکله‌اش پیدا شده.»

مارکو نام «مارکو بن شبات» است که واحد کنترل و مراقبت مدیریت شهری را در ده سال گذشته رهبری می‌کرده است. او در مصاحبه‌ای با خبرنگار روزنامه اسرائیلی هیوم که در معیت ارتش اسرائیل ناظر بر تخریب بود، گفت: «این پروژه (آبرسانی) به وسیله تک تک روستاها صورت نگرفت. دستگاه خودگردان فلسطین قطعاً یک مدیر پروژه به اینجا اعزام کرده و مقادیر هنگفتی پول خرج کرده است.»^۷

مقاله توضیح می‌دهد که بله در واقع این دستگاه خودگردان فلسطین نبود که ابتکار این کار را به عهده داشت، بلکه مبتکر این پروژه اتحادیه اروپائی بود. در این رابطه جالب است که پایگاه‌های مرزی غیرقانونی یهودی «میتزپه یائیر»

و «آویگائیل» که می‌توان آن‌ها را روی بلندی‌ها دید، بدون هیچ مشکلی به سیستم آبرسانی کشور وصل شده بودند. آخرین بخش مقاله اشاره می‌کند:

«نضال یونس می‌گفت، پرسیدم چرا آن‌ها لوله‌های آب را تخریب کردند. یکی از نظامیان پولیس مرزی به انگلیسی به من پاسخ داد برای این‌که یهودیان را جایگزین اعراب کنند.»^۸

آیا این یک مورد استثنایی است؟

خیر به هیچ‌وجه. مستنداتی به حجم ۱۰۰۰ صفحه در آغاز سال آینده روشن خواهد کرد که دولت اسرائیل در طول اشغال‌گری به طور سیستماتیک تنها در سال ۲۰۱۹ دست به چه اقداماتی زده تا رژیم آپارتاید یهودی را تحقق بخشد، که فلسطین را به خود ملحق می‌سازد، زیر سلطه خود قرار می‌دهد و مردم عرب‌تبار آن را سرکوب کرده، مورد بدرفتاری قرار داده، از سرزمین خود بیرون رانده و به قتل می‌رساند.

زیرنویس‌ها:

- (1) <https://www.haaretz.com/israel-news/premium-why-doesn-t-israel-want-palestinians-to-have-running-water-1.6959524>
- (2) <https://haaretz.com/middle-east-news/palestinians/premium-life-in-villages-where-idf-ruined-the-access-roads-1.5729636>
- (3) <https://www.haaretz.com/israel-news/premium-why-doesn-t-israel-want-palestinians-to-have-running-water-1.6959524>
- (4) ebd.
- (5) ebd.
- (6) ebd.
- (7) ebd.
- (8) ebd.

منبع: رویکون
تارنگاشت عدالت